

עזון תורני שכונ'י

בעזה"י

אגדה של תנ"ך

גליון 730

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

פרשת השבוע
פרשת ויחי

"וידגו לרוב בקרב הארץ"

פעם שמעתי הסבר לברכה של "וידגו" לרוב, לא ממש פשט, אבל זו אמת גדולה: כששוחטים למשל פרה או תרנגולת, לא תמיד אפשר לאכול אותה, וזאת מחמת תקלה כלשהי שארעה בעת השחיטה. במקרה כזה דינה של הבהמה שהיא נבילה, ונאלצים למוכרה לערבי ביפו. את כל הבהמה הזו שהיתה שווה אלפים, מוכרים במחיר מוזל לנכרי. הבהמה אמנם היתה טהורה, נכון, אבל בשחיטה היה פנצ'ר ושוב אינה ראויה לאכילת יהודי. בשעה טובה ומוצלחת השוחט שחט את הבהמה והכל בסדר, חלק, גלאט. אפשר לאכול אותה? עדיין לא. הבהמה צריכה לעבור בדיקה. בדיקה חיצונית ובדיקה פנימית. מממשים, ואם מצאו משהו – סירכא, זה לא גלאט, לא חלק. שוב מוכרים לערבי ביפו. הבהמה היתה כשרה והשחיטה כשרה, אבל נפסלה בבדיקה. גם כשהשחיטה והבדיקה עברו בשלום עדיין א"א לאכול עד שיכשירו אותה. ברוך ה' כבר הכשירו את הבשר והכל בסדר, עכשיו צריכים לבשל אותו, ואם בטעות נכנס כף חלבי בן יומו אין פי שישים כנגד זה, אוי ואבוי! התבשיל נטרף, וכאן אי אפשר אפילו למוכרו לערבי ביפו, אסור בהנאה! ישר לפח האשפה. כל זה כששוחטים פרה או תרנגולת. אבל אם לוקחים דג מהמים, צריכים רק לבדוק האם יש לו סימני טהרה – סנפיר וקשקשת. אם כן? אפשר מיד לבשל ולאכול אותו. אין בעיות לא בשחיטה, לא במליחה, לא בבדיקה ואין בו איסור בשר בחלב. אם הדג טהור – הוא טהור עד הסוף, בלי פנצ'רים! יש ילד שהמלמדים כל כך נהנים ממנו, משתעשעים איתו, אבל כשהוא גדל קצת והולך לשיבה קטנה, לפתע מגלים שהתחבר שם עם בחור מקולקל, מתחיל להתגלש החוצה, מאבד את הטעם בלימוד. לפעמים קורה שברוך ה' בשיעור א' ובי' עדיין הבחור במצב של עליה, ובשיעור ג' מתחילה לה התדרדרות. לפעמים הכל בסדר בשיבה קטנה, אבל בשיבה גדולה מתחילות הצרות... זו היתה הברכה שבירך יעקב את יוסף – "וידגו לרוב", שצאצאיו יהיו כמו הדגים, שסימני הטהרה שלהם הינם תמידיים, הם נשארים טהורים עד הסוף, וכך גם הצאצאים לעולם לא יתדרדרו, וישארו בקדושתם לאורך ימים.

פנתח האה

"שכל את ידיו"

יעקב אבינו בבואו לברך את נכדיו אפרים ומנשה, שיכל את ידיו כדי לשים את ימינו על ראש אפרים, למרות היותו קטן ממנשה. ביאר הרב מקוממיות זצ"ל: שאחד שאל לאביו למה היה צריך יעקב להפוך את ידיו, היה יכול לומר תבוא לכאן ולכאן, ולמה היה צריך להפוך את ידיו. אלא היתה כאן מחלוקת בשיטות בעבודת השם, יעקב אבינו היתה לו שיטה שאם אני אוהו וחושב אחרת מהשני, אני צריך להפוך את עצמי ולא לומר לשני להתהפך, מכאן שצריך ללמוד לשבור את טבעך והרגלך אבל אל תכריח אחרים להשתנות, כמו שאומרים לפני הנחת תפילין של ראש ויד, כי תפילין של יד הם נגד הלב והראש הוא נגד המוח, ולזה בתפילין של ראש יש ארבעה בתים וביד שהוא כנגד הלב פרשיה ארוכה אחת. למה? כי אפילו אם במוח יש הרבה שיטות, זה אוהו כך וזה אוהו כך, כל אחד מותר לו לילך לפי שיטתו, אבל זה צריכים להכניס ולדעת, בראש יש הרבה שיטות ומותר ללכת כל אחד לפי שיטתו ובלבד בדרך של תורה. אבל בלב צריכים להיות אחד.

הגאון ר' חיים מוואלוז'ין זצ"ל אומר היות ואם אני עומד מול החבר הרי שיד ימיני הוא נגד שמאלו ושמאלי נגד ימינו, והנה מעלות האדם נקרא ימין והחסרונות נקרא שמאל, כשאני מסתכל על השני צריך לראות מיד את הימין, את מעלותיו, כמו 'שכל את ידיו' בימין שלי לראות את ימין שלו, לדון את כל האדם לכף זכות, ולחשוב אם אני הייתי עושה את זה כמה אלפי תירוצים היו לי, ואם חברך עשה את זה אין לך תירוצים עבורו להצדיקו?!

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

(יחי ראובן)

זמני השבת

הדלקת נרות **4:22**

מוצאי שבת **5:26**

נא לטמור על קדושת הגביון **5:58**

אין לקרוא בשעת התפילה

אָהַל הַהֵלֶלֶה

הורים שרוצים לתת לבנם שם ביום המילה, צריכים להיזהר שלא יקראו לו בשם של אדם רשע, וכן לא יקראו לו על שם אדם רשע, מפני שהשם עלול לגרום לילד שיהיה רשע וחוטא חס ושלום, וההורים שגרמו לו זאת, עוברים באיסור לפני עור.

ואם מוכרחים לקרוא לתינוק על שם הסבא או אבא שהם רשעים, ואם לא יתנו לתינוק שם על שם, הם עלולים להיפגע, ישנה אפשרות לתת לתינוק שני שמות, או שיכוונו במחשבתם על שם אדם צדיק, כגון אם קוראים לסבא יעקב, יכוונו לקרוא לתינוק על שם יעקב אבינו ע"ה

כתב רש"י בגמרא יומא (לח: ד"ה דלא מסקי), לא יקרא אדם לבנו בשם של אדם רשע, משום שנאמר "שם רשעים ירקב". ע"כ. וכתב בחידושי הריטב"א (יומא שם), שבתוספות פירשו כי מה שנהגו לקרוא לצדיק בשם "ישמעאל" כשמו של ישמעאל בן אברהם שהיה רשע, היינו משום דסבירא לן כמאן דאמר כי ישמעאל עשה תשובה, אי נמי, דשאני ישמעאל שהקדוש ברוך הוא קראו באותו השם. ע"כ.

וכתב רבינו חיים פלאגיי בספרו החפץ חיים (סימן יא אות סח), שאם קראו לבן שנולד בשם של אדם רשע, השם גורם לו להיות חוטא, ויש בגרמא זו איסור לפני עור לא תתן מכשול. עכ"ד. ובספר פרח שושן (כהן פי קרח) כתב: "ויקח קרח", מכאן סמך לדברי חכמינו ז"ל שלא יקרא אדם שם בנו על שם אדם רשע, שהרי בן בנו של עשו היה שמו קורח, וקרח זה נקרא על שמו, וגרם לו שנשחת ונבלע באדמה.

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

בדור שעבר חי אחד מגאוני הדורות, עמוד ההוראה מרן ה"חזון איש" זכר צדיק וקדוש לברכה, שר התורה שהמית עצמו באוהלה. ובאותו דור חי "ארי במסתרים", שר בית הזוהר, הצדיק המקובל מהרי"ל אשלג זצ"ל, בעל פירוש "הסולם" על הזוהר הקדוש.

פעם נועדו יחדיו שני המלכים, "מאן מלכי, רבנן". היה זה בשבוע של פרשת "ויחיי", ובעל ה"סולם" השמיע פירוש על פסוק מן הפרשה. על יששכר – השבט שהקדיש עצמו להתעלות בתורה – נאמר: "וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה, ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד". והפסוק קשה להבינו, נסתר הוא כביכול מיניה וביה: מי שרואה מנוחה כי טוב בוחר בחיי בטלה, אינו מטה שכמו לסבול! אלא מאי – באר הצדיק בעל ה"סולם" – יששכר חזון איש היה בהכרת הטוב לבורא עולם: הרי הכל שלו, וכל מה שיש לנו הכל מברכתו, כל כך גבר עלינו חסדו. במה נוכל להודות לו, מה נשיב לה' כל תגמולוהי עלינו! החליט יששכר לתת לבורא יתברך את הדבר היקר ביותר, החשוב ביותר, כהכרת הטוב. התבונן: מה הדבר החשוב ביותר לאדם? "וירא מנוחה כי טוב, ואת הארץ – הארציות – כי נעמה", אם כן, חשב, אותם אמסור לבורא יתברך! לא אהנה מן המנוחה המדושנת, אלא אטה שכמי לסבול עול תורה ומצוות! נהנה ה"חזון איש" מהפירוש המקורי, והיה חוזר עליו באזני מקורביו בהשתאות ובהערכה!

"אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי"

במדרש רבה מפרש, בחרבי ובקשתי – במצוות ובמעשים טובים. ובתרגום אונקלוס, בחרבי ובקשתי – בצלותי ובבעותי (בתפילתי ובבקשתי).

לכאורה תמוה מדוע הוציאו חז"ל את המקרא מידי פשוטו, שיעקב נלחם בחרב ובקשת בכל האויבים שתקפוהו לאחר שבניו שמעון ולוי הרגו את יושבי העיר שכם, והסבירו שהכוונה למלחמה רוחנית של תפילות ובקשות?

הביאור הוא שאילו כוונת יעקב הייתה למלחמה רגילה, היה צריך לומר בקשתי ובחרבי (ולא בחרבי ובקשתי) מכיוון שבמלחמה מפעילים תחילה ארטילריה, אחר כך עם התקרבות האויב מקלעים כבדים ובינוניים, ורק במגע ממש מפעילים נשק קל ואף לחימה גופנית. אם כך, תחילה נלחמים בקשתות וחיצים ולאחר מכן בחרבות, ומכך שיעקב אמר בחרבי ובקשתי, ידעו חז"ל שאין כוונתו למלחמה קונבנציונאלית אלא הכוונה לכלי הנשק מצוות ומעשים טובים המשמשים אותנו למלחמה ביצר הרע. אכן היצר הרע אורב לנו מיום לידתנו ע"י התשוקות והתאוות השונות, אשר אפשר להסיטן לכיוון החיובי או לכיוון השלילי, ולכל אחד ניתנת בחירה בדרך הטובה או הרעה, ולכן במלחמת היצר צריך ראשית כל לגרשו בחרב מקרבנו וכשהצלחנו במשימה להמשיך ולירות בו מרחוק חיצים לבל יהין להתקרב אלינו להחטיאנו.

אותה מילה, באותו ניקוד,
מופיעה בחומש בראשית
עם ארבע משמעויות שונות
מהי המילה? והיכן היא נכתבה?

הוא כארי עז, קפד זנבו
ותקבל ישוב במרכז?

מי מבני יעקב נמשל לאריה
(יותר מ1)?

בין הפותרים נכונה תתקיים הגרלה על
פרסים, תשובות התקבלו במייל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

בפרשתנו לאחר פטירת יעקב אבינו נאמר כך: "ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו". בהמשך אף נאמר: "וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים". והתמיהה ידועה, מדוע לאחר פטירת יעקב אבינו חשבו האחים שיוסף ישיב להם רעה, הרי כבר אמר להם שאין בליבו נגדם כלום? חמישה חודשים חלפו מאז אותה שיחה שניהל ר' יצחק עם ידידו הוותיק - ר' מאיר, עד שתוכנה פרח לחלוטין מראשו. כאשר מאיר הגיע באחד הימים והציע ליצחק לצאת לנפוש כמה ימים ביחד ולנשום אוויר צח, יצחק כלל לא שיער את תוכניותיו המתוחכמות של מאיר. הנופש המסוכסך היה אמור להתקיים במושב דתי מרוחק ונידח למדי בצפון הארץ. זה היה מכוון. אם רוצים חופש ורוצים לנשום אוויר צח ונקי, צריך לצאת למקום מרוחק. מאיר היה אחראי על הכול. הוא השיג צימר לאירוח, וגם נושא האוכל היה באחריותו. על פי המוסכס, בבוקרו של יום נעים אחד, הגיע יצחק עם רכבו לאסוף את מאיר כדי לצאת לדרך. עוד בטרם עלה מאיר על הרכב הוא ביקש לברר פרט חשוב מאוד. "האם זכרת להשאיר את הטלפון הנייד בבית?" יצחק חייך במבוכה. "אל תבקש ממני את זה!" מאיר - עדיין מחוץ לרכב - היה נחרץ. "אני לא נוסע! סיכמנו ששנינו משאירים את הטלפון הנייד בבית. אחרת אין חופש ואין כלום". יצחק נאנח. זה קשה לו. בלי טלפון נייד, הוא מרגיש כאילו תלוי בין שמים וארץ. בסוף לא הייתה לו ברירה, הוא חזר הביתה ונפרד מן הטלפון.

לאחר נסיעה של שלוש שעות הם הגיעו ליעד. שניהם היו מורעבים. "מה עם אוכל?" - שאל יצחק. "ביררתי, יש כאן צרכניה עם מוצרים כשרים, ניכנס ונרכוש הכול". הם נכנסו ויצחק מילא עגלה. לאחר שסיימו את החשבון הוא מוציא את ארנקו. שוד ושבר! כל כרטיסי האשראי נעלמו. מאיר עמד מן הצד והתאפק שלא לפרוץ בצחוק. ידו הייתה במעל. בעצם מי שאשם זה יצחק בעצמו, וזה קשור לשיחה שהייתה ביניהם לפני חמישה חודשים. זיכה הבורא את יצחק בהצלחה מיוחדת בעסקיו והוא הצליח לצבור לעצמו הון רב. במקביל אליו, חברו מאיר עוסק כל השנים בעשיית חסד עם משפחות במצוקה. עם הזמן אף הקים ארגון חסד ענק. בכמה הזדמנויות ביקש מאיר מחברו יצחק לסייע בידו להקל על מצוקותיהם הקשות של משפחות בישראל. מאיר היה יוצא תמיד מאוכזב. התרומות היו מצומצמות מאוד לדעתו. באחת הפעמים הם שוחחו על כך בכנות. ואז אמר לו יצחק משפט משמעותי מאוד. "אני גדלתי בבית שתמיד היה בו הכול, מעולם לא חשתי טעמה של מצוקה כלכלית. קשה לי להבין את זה. הלוואי יכולתי להבין אותם יותר". באותם רגעים החל מאיר לטוות את תוכניותיו.

העלמת כרטיסי האשראי הייתה רק חלק מן התוכנית. יצחק היה אחוז תזזית. "אני חייב להתקשר הביתה לדעת מה קורה עם כרטיסי האשראי!" אולי גנבו לי ... בצרכניה הביאו לו טלפון להתקשר. שיחה קצרה מעלה שאכן כרטיסי האשראי שלו נותרו בבית. רעייתו שהייתה בסוד העניינים היא שדאגה לכך. אם אין אשראי אז צריך לשלם במזומן. מאיר טוען שאין לו אפילו שקל אחד, לא מזומן ולא אשראי. יצחק - לעומת זאת - ממשמש בכיס ומוצא כמה עשרות שקלים. מאיר מזכיר לו שהסכום הזה אמור להספיק להם לכמה ימים. בלית ברירה החזירו את כל המוצרים למדפים. כעת התחילו לחשב חשבונות, איך כל האוכל לימים הבאים נכנס בתוך עשרות השקלים. הם הסתובבו זמן רב בצרכניה, השוו מחירים ולבסוף בחרו בשתי כיכרות לחם, שקית חלב ועוד ממרח זול במיוחד. על ירקות מעדנים ונשנושים לא היה מה לדבר בכלל. הם חזרו מדוכאים והתיישבו לאכול. לאחר שלוש פרוסות עדיין נשאר יצחק רעב. הוא ביקש לקחת פרוסה רביעית. מאיר היה שם בשביל להזכיר לו. "אנחנו צריכים להשאיר לעצמנו גם לימים הבאים". בלילה הסביר יצחק למאיר עד כמה הוא מרגיש מוזר. "אני לא זוכר מתי הייתה לי את התחושה הזאת שאני לא יכול לאכול כמה שאני רוצה".

עדיין נותרו בשבילו חוויות נוספות. למחרת הם יצאו לטייל באזור. כאשר כבר היו בדרך חזרה, פתאום רואה יצחק את מחוג הדלק מה שאומר שצריך למלא דלק. הוא נכנס לתחנת הדלק הקרובה ושלף את הארנק. "רגע! אין לי כרטיס אשראי איך אני ממלא דלק?" יצחק היה על סף בכי. "מאיר, מה עושים?" מאיר היה יצירת: "תשאיר את הרכב כאן ונחזור

עם אוטובוס שחולף כאן בסמוך. הרי נשארו לנו כמה שקלים". "ומה יהיה עם הרכב?" - שאל יצחק. "נו, כבר נדאג שישלחו לך את כרטיסי האשראי ותחזור לכאן". למרות הקושי הנפשי הרב, יצחק נאלץ להסכים. הם אכן חזרו עם אוטובוס, ומתחנת האוטובוס נאלצו ללכת מרחק של כמה קילומטרים עד למקום האירוח. "להסתובב בלי כסף, זו ההרגשה נוראה!" - סיכם יצחק את האירועים, כאשר הם ישבו לאכול שלוש פרוסות לחם נוספות מהלחם שקנו אתמול. "תקשיב מאיר, אני חושב שהתחלתי להבין אנשים שחיים במצוקה". "אם כך, השגתי את המטרה שלי" - הגיב מאיר...

שמעתי לתרץ. כאשר האחים מכרו את יוסף למצרים מעולם לא תיארו לעצמם את התחושה להיות לבד בלי נוכחותו של האבא יעקב. הם קיבלו את סליחתו של יוסף כדבר המובן מאליו. לאחר פטירתו של יעקב, הרגישו לראשונה בחייהם את התחושה הקשה להיות בלי אבא, ומשום כך לא יכלו להאמין שאכן יוסף מחל להם על שהרחיקו אותו מאבא במשך עשרים ושתיים שנה, ולכן חששו כל כך שיוסף עוד ישיב להם כגמולם הרע.

נער מגיע לבית החולים

ומספר לרופא "אני נוגע בראש וכואב לי, נוגע ברגל וכואב לי, נוגע באף ואפילו זה כואב לי!! מה זה יכול להיות?" הרופא: "שברת את היד"

בשלוש בלילה מצלצל הטלפון בביתו של גבאי בית הכנסת. "תגידי" אומר הקול בצד השני. "באיזה שעה נפתח בית הכנסת?" "בשמונה" עונה הגבאי. כשהוא מנומנם לחלוטין, "מה אתה מצלצל באמצע הלילה?" בטוח שלא לפני שמונה? שואל הקול? מה דחוף לך להיכנס לבית הכנסת לפני שמונה? שואל הגבאי מתוך שינה וכועס? "לא דחוף לי להיכנס" אומר המטלפן האלמוני, "דחוף לי לצאת".

אדם פיזר אבקה.

עצר אותו שוטר בחשד ואמר לו: 'מדוע אתה מפזר אבקה?' אמר לו האדם: 'זו אבקה נגד פילים' אמר השוטר: 'אבל אין כאן פילים' אמר לו האדם: 'נו אתה רואה שזה עוזר'

קצת מאתנו

אחד המנהגים היפים והמרגשים ביותר בעולם היהודי, הוא הרגע שבו ההורים מברכים את ילדיהם "שימך אלוקים כאפרים וכמנשה".

יעקב אבינו חש כי יום מותו הולך וקרוב ולכן הוא אוסף סביבו את בניו, על מנת למסור להם את צוואתו הרוחנית ולברכם. אך קודם כל, עוד בטרם בירך את בניו, הוא קורא לשני נכדיו - אפרים ומנשה - על מנת לברכם ראשונים. נשאלת השאלה, מדוע יעקב מקדים את ברכתם של שני נכדיו לברכת בניו? על מה ולמה ברכת הנכדים נראית לו כל כך חשובה? מה קרה לשלושת האבות - לאברהם, יצחק ויעקב, מדוע נבחרו אפרים ומנשה להיזכר בברכה החשובה והמסורתית הזו, במקום שלושת האבות?!

הרב שמשון רפאל הירש, מציע הסבר מעניין לסיבה בעבורה לאורך כל הדורות, הבנים זוכים בברכתם של אפרים ומנשה: בדורות הראשונים של שושלת העם היהודי - אצל אברהם, יצחק ויעקב, גידול וחינוך הילדים התבצע בעיקר בארץ ישראל. ארץ הקודש היא המקום המתאים והנוח ביותר לכל יהודי. הגמרא אף מציינת ש"אפילו האוויר בארץ ישראל מחכים כל אדם". מבחינה מסוימת, קל יותר להיות יהודי, בארץ ישראל. אבל, בעקבות הרעב הגדול שתקף את האזור, יעקב ובני משפחתו נאלצו לרדת מצרימה. הדור הבא כבר גדל, כשהוא מוקף בעבודה זרה ובחוקי מוסר מעוותים ואכזריים. האתגר שעמד בפניהם היה לדאוג, כי היהדות תמשיך להתקיים בתוך הסביבה הגלותית והקשה הזו.

לאורך כל הדורות, הורים יהודים התפללו שבניהם יצליחו לעמוד מול כל הפיתויים שמציעה הגלות וישמרו על זהותם היהודית. לכן, ראו ההורים חשיבות מיוחדת בהשוואת בניהם דווקא לאפרים ולמנשה, ששמרו על זהותם היהודית, על אף שחיו בגלות, בין הגויים. הדבר המתבקש ביותר, הוא להעצים את התורה והמצוות לילדים למול הפיתויים הרבים שסובבים אותם. מסתבר, שזו משימה כלל לא פשוטה. ובסופו של דבר, כיצד ההורה יודע אם הוא הצליח במשימתו?

הרבה יותר מהילדים שלנו, דווקא הנכדים הם אלה שחושפים את מידת יציבותם של הערכים היהודיים שספגו והם אלה שמראים מה יהיה הכיוון הרוחני של המשך השושלת המשפחתית. מכאן גם מגיעה האמרה הידועה לכל יהודי החי בארצות הגולה: "השאלה היא לא האם ילדיך יישארו יהודים, אלא האם נכדיך יהיו יהודים".

למרות הסיכויים הנמוכים שהיו לאפרים ומנשה בהיולדם לתוך מציאות טמאה נוראית, הם עדיין הצליחו להישאר נאמנים לדרך ישראל סבא. לכן, כיוון שחלק גדול מעמנו עדיין יושב בארצות הגולה, אנו בוחרים עד היום לברך את בנינו שיהיו דומים לאפרים ולמנשה. מי ייתן וכולנו נתברך בבנים הגאים ביהדותם - וגם בנכדים שכאלה.

**לבריאות ברכה והצלחה
סמי בן חילוה הי"ו
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.**

**סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו**

שיעור בפרשת שבוע
מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי מיד לאחר מנחה
בביכני"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 16:15

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילות שחרית - 7:00
מנחה וערבית (סמוכות) 16:15
שיעורי תורה אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הגאון ר' אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב רפאל עגיב שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א

בית הכנסת "יעולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

תפילות בימי חול: שחרית - 7:30
מנחה - 16:15 ערבית - 17:00

שיעורי תורה אחרי ערבית
יום א' ב' ד' - רב בית הכנסת
הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א

יום ג' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ה' - הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' - הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 19:00

תפילות שבת קודש:
שיר השירים - 16:00 מנחה - 16:15
קבלת שבת - 16:40
שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30
מנחה ב' - 16:00 ערבית - 17:00

שיעורי תורה בשבת:
הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00